

opusdei.org

Príhovor Svätého Otca mladým pri vigílii v Paname: Mária je Boží influencer

V plnom znení prinášame príhovor Svätého Otca Františka mladým zhromaždeným na vigílii modlitby a svedectiev spojenej s eucharistickou poklonou a požehnaním v sobotu 26. januára 2019 v Areáli sv. Jána Pavla II. v Metro Parku, v rámci 34. svetových dní mládeže v Paname.

28.01.2019

Drahí mladí, dobrý večer!

Videli sme toto krásne divadlo o Strome života, ktoré nám ukazuje, že život, ktorý nám Ježiš dáva, je príbehom lásky; *príbehom života*, ktorý sa túži zmiešať s tým naším a zapustiť korene do zeme každého z nás. Ten život ale nie je spása „zavesená na oblaku“ (*cloud*) v očakávaní, že si ju stiahneme (*download*), ani nejaká nová „aplikácia“, ktorú treba objaviť, či nejaké mentálne cvičenie, ktoré je ovocím techniky osobnostného rastu. Boh nám neponúka ani žiaden „návod“ (*tutorial*) na vyhľadávanie najnovších správ. Spása, ktorú nám dáva do daru, je *pozvaním aktívne sa zúčastniť na jednom príbehu lásky*, ktorý sa pretína s našimi príbehmi, ktorý žije a chce sa zrodiť medzi

nami, aby sme mohli prinášať ovocie tam, kde sme, takí, akí sme a s kým sme. Tam prichádza Pán sadiť a usadiť sa; on prvý vraví „áno“ nášmu životu, on je vždy prvý. On je prvým, kto hovorí „áno“ nášmu príbehu a praje si, aby sme aj my povedali „áno“ spolu s ním. On nás vždy predchádza, je prvý.

A takto prekvapil Máriu a pozval ju podieľať sa na tomto príbehu lásky. Bezpochyby sa mladá deva z Nazareta neobjavovala na „sociálnych sieťach“ tej doby, ona nebola niekým „vplyvným“ (*influencerom*), no bez toho, že by sa o to snažila alebo to vyhľadávala, sa stala ženou, ktorá najviac ovplyvnila dejiny. A môžeme jej povedať so synovskou dôverou: *Mária, Boží influencer*. Pár slovami sa odhodlala povedať „áno“ a dôverovať v lásku, dôverovať v Božie prísluby, čo je tou jedinou silou schopnou obnovovať, robiť novými všetky veci. A my všetci

dnes musíme urobiť niečo nové vo vnútri, dnes musíme dovoliť, aby Boh niečo obnovil v našom srdci.

Premýšľajme trochu: čo chcem, aby Pán obnovil v mojom srdci.

Vždy priťahuje pozornosť sila toho „áno“ dievčata Márie. Sila toho „nech sa mi stane“, ktorým odpovedala anjelovi. Bolo to čosi iné ako nejaké pasívne či rezignované prijatie. Bolo to niečo iné ako keď sa povie: Dobre, môžeme to skúsiť a uvidíme. Mária nepoznala ten výraz: uvidíme, ako to pôjde. Bola rozhodná, pochopila o čo ide a povedala „áno“. Bez vytáčok. Bolo v tom niečo viac, išlo o čosi iné. Bolo to „áno“ toho, kto sa chce vložiť do veci a riskovať, kto chce vsadiť všetko, s jedinou bezpečnou istotou v tom, že je nositeľkou prísľúbenia.

A ja sa vás pýtam, každého jedného z vás: Cítite sa nositeľmi prísľubu? Aký prísľub si nesiem v srdci, aby som kráčal vpred? Mária si bola

bezpochyby vedomá, že ide o ťažké poslanie, no ťažkosti neboli dôvodom, aby povedala nie. Určite očakávala komplikácie, no nie sú to také komplikácie, aké sa objavujú, keď nás paralyzuje zbabelosť, lebo nie všetkému rozumieme a nemáme všetko vopred zabezpečené. Mária si nekúpila životnú poisťku. Ona sa pustila do toho, a preto je mocná, preto je *influencerom*. Je Božím *influencerom*. Jej „áno“ a ochota slúžiť boli silnejšie než pochybnosti a ťažkosti.

Dnes večer tiež počúvame ozvenu Máriinho „áno“, ktoré sa z generácie na generáciu mnohonásobne opakuje. Mnohí mladí podľa Máriinho príkladu prijímajú riziko a nasadzujú sa, vedení prisľúbením. Vďaka, Erika a Rogelio, za vaše svedectvo, ktorým ste nás obdarili. - Boli odvážni, zasluhujú si aplauz! - Vďaka! Podelili ste sa o svoje obavy, ťažkosti, celé to riziko, ktoré ste

zažívali pred narodením dcéry Inés. V jednom momente ste povedali: „Ako rodičov nás to z viacerých dôvodov čosi stojí, prijať príchod dieťaťa, ktoré je choré alebo s nejakým postihnutím“. To je pravda a je to pochopiteľné. Prekvapujúce však bolo, keď ste dodali: „Pri narodení našej dcéry sme sa ju rozhodli milovať z celého nášho srdca“. Pred jej príchodom, zoči-voči všetkým tým správam a ťažkostiam, ktoré sa ukazovali, urobili ste rozhodnutie a povedali ste ako Mária „nech sa stane“, rozhodli ste sa ju milovať. Voči životu vašej krehkej a bezbrannej a na pomoc odkázanej dcéry, vašou odpoveďou, Erika a Rogelio, bolo „áno“, a tak tu máme Inés. Vy ste sa odvážili uveriť, že svet nie je len pre silných. Vďaka!

Povedať Pánovi „áno“ znamená s odvahou prijať život tak, ako prichádza, so všetkou jeho krehkosťou a nepatrnosťou a veľa rás

aj s jeho protirečeniami a bezvýznamnosťami, s takou istou láskou, o akej nám rozprávali Erika a Rogelio. Prijat' život tak, ako prichádza. Znamená to objať našu vlasť, naše rodiny, našich priateľov, takých, akí sú, aj s ich slabosťami a malosťou. Prijatie života sa ukazuje aj tým, keď prijímame všetko to nedokonalé, čo nie je čisté ani vyberané, no zato nie menej hodné lásky. Je vari niekto menej hodný lásky, pretože je postihnutý či slabý? Pýtam sa vás: Je hendikepovaná osoba, niekto so znevýhodnením, niekto zraniteľný, hodný lásky? – (*Mladí odpovedajú: Áno!*) – Nepočuť dobre. – (*Opakujú: Áno!*) – Správne ste pochopili. Ešte jedna otázka. Aby sme videli, ako odpoviete: Aj keď je niekto cudzinec, alebo že v živote pochybil, alebo preto, že je chorý či vo väzení, je hodný lásky? – (*Áno!*) – A tak to robil Ježiš: objal malomocného, slepého a ochrnutého, objal farizeja i hriešnika. Objal

zločinca na kríži a dokonca objal a odpustil tým, čo ho križovali.

Prečo? Pretože *len to, čo milujeme, môže byť zachránené*. Nemôžete zachrániť nejakú osobu. Môžete to, len ak ju milujete. Len to, čo milujeme, môže byť zachránené. Zopakujme to: (*Spoločne: Len to, čo milujeme, môže byť zachránené.*) – Ešte raz: (Len to, čo milujeme, môže byť zachránené.) Nezabudnime na to. Pretože takto sme my zachránení Ježišom, pretože nás miluje a od toho neustúpi. Môžeme mu vyviešť tisíc vecí, ale on nás miluje. A zachraňuje nás. Pretože len to, čo milujeme, môže byť zachránené.

Iba to, čo objímeme, môže byť premenené. Pánova láska je väčšia než všetky naše protirečenia, všetky naše slabosti a všetky naše malosti, no práve cez naše protirečenia, slabosti a malosti chce písať tento príbeh lásky. Objal márnotravného

syna, objal Petra po tom, čo ho zaprel, a aj nás objíma vždy a zakaždým, keď padneme, a pomáha nám vstať. Pretože tým ozajstným pádom, a na toto pozor, tým ozajstným pádom, ktorý je schopný nám zničiť život, je to, že zostaneme ležať a odmietneme pomoc. Je jedna pekná horolezecká pieseň, ktorú spievajú, keď vystupujú na horu. V umení vystupovať, víťazstvo nie je nepadnúť, ale nezostať ležať. Nezostaň ležať. Natiahni ruku, aby ti pomohli vstať. Nezostať ležať.

Prvý krok je nebáť sa *prijat* život tak, ako prichádza, nebáť sa *objať* život taký, aký je. Toto je ten strom života, ktorý sme dnes videli.

Vďaka, Alfredo, za tvoje svedectvo a za odvahu podeliť sa oň s nami všetkými. Veľmi ma oslovilo, keď si povedal: „Začal som pracovať na stavbe, až sa jedného dňa ten projekt skončil. Bez práce bolo zrazu všetko

inak: bez školy, bez zamestnania, bez práce.“ Zhrniem to do štyroch „bez“, ktoré náš život zbavujú koreňov a dávajú mu usychať: bez práce, bez vzdelávania sa, bez spoločenstva, bez rodiny. Inými slovami, život bez koreňov. Bez práce, bez vzdelávania sa, bez spoločenstva a bez rodiny. Tieto štyri „bez“ zabíjajú.

Človek nemôže rásť, ak nemá pevné korene, ktoré by mu pomáhali udržať a uchytiť sa v zemi. Človeka ľahko odfúkne, keď sa nemá čoho chytiť, nemá sa kde uchytiť. Toto je otázka, ktorú si my, starší, musíme položiť, my starší, ktorí sme tu; ba čo viac, je to otázka, ktorú by ste vy mladí mali položiť nám starším a našou povinnosťou je odpovedať vám na ňu: Aké korene vám dávame, aké základy vám poskytujeme na to, aby ste mohli osobnostne rásť? To je otázka pre nás starších.

Aké ľahké sa ukazuje kritizovať mladých a šomrať na nich, ak ich pritom oberáme o pracovné príležitosti, o možnosť vzdelávať sa, byť v spoločenstve a snívať o budúcnosti. Bez vzdelania je ťažké snívať o budúcnosti, bez práce je veľmi ťažké snívať o budúcnosti, bez rodiny a spoločenstva je takmer nemožné snívať o budúcnosti. Snívať o budúcnosti totiž znamená naučiť sa odpovedať nielen na otázku, *prečo* žijem, ale aj *pre koho* žijem, pre koho sa oplatí obetovať život. A tomuto musíme napomáhať my starší, keď im dáme prácu, vzdelávanie, spoločenstvo. Príležitosti.

Ako nám povedal Alfredo, keď niekto ocitne mimo a zostane bez práce, bez vzdelania, bez spoločenstva a rodiny, po celom dni sa cíti prázdny a napokon je ochotný tú prázdnotu vyplniť čímkoľvek, akoukoľvek vecou. Už totiž nevie, pre koho má žiť, bojovať a milovať. A starších,

ktorí sú tu a sledujú nás, sa pýtam: čo robíš pre vytváranie budúcnosti? Záleží ti na budúcnosti dnešných mladých? Si schopný bojovať, aby mali prácu, aby mali rodinu, aby mali spoločnosť? Každý z nás veľkých, odpovedzme si v srdci.

Spomínam si, že raz, keď som sa rozprával s mladými, jeden z nich sa ma opýtal: „Otče, prečo si dnes mnohí mladí nekladú otázku, či existuje Boh? Je pre nich také ťažké uveriť v neho, alebo sa len vyhýbajú určitému životnému záväzku?“ A ja som odvetil: „Čo si myslíte vy?“ Medzi odpoveďami si spomínam na jednu, ktorá sa ma dotkla, pretože súvisí so skúsenosťou, o ktorú sa s nami podelil Alfredo: „Otče, je to tak preto, lebo mnohí mladí cítia, že kúsok po kúsku prestali žiť pre druhých, cítia sa neraz ako neviditeľní.“ Mnohí mladí cítia, že kúsok po kúsku prestali existovať pre druhých, pre rodinu, pre spoločnosť,

pre komunitu, a tak sa neraz cítia, akoby boli neviditeľní.“ Toto je kultúra ponechávania napospas a nedostatku záujmu o druhých. Nehovorím, že všetci, no mnohí cítia, že majú málo alebo vôbec nič, čo by iným mohli dať, pretože nemajú reálny priestor, v ktorom by pocítili výzvu, že sa s nimi počíta. Ako môžu uvažovať nad tým, že Boh existuje, ak oni sami, títo mladí, už dávno prestali existovať pre svojich bratov a pre spoločnosť? Takto ich tlačíme k tomu, aby nepozerali do budúcnosti. A aby sa stávali obeťou hocakej drogy, niečoho, čo ich zničí. Môžeme si položiť otázku, čo robím ja voči tým mladým, ktorých vidím. Kritizujem ich, alebo ma nezaujímajú? Pomáham im, alebo ma nezaujímajú? Je to pravda, že pre mňa už dávno prestali existovať?

Dobre vieme, že nestačí byť celý deň pripojeným v sieti, aby sa človek cítil uznaným a milovaným. Cítiť sa

uznaným a pozvaným je niečo oveľa väčšie ako byť „online“. Znamená to nachádzať priestor, kde sa môže svojimi rukami, srdcom a hlavou cítiť súčasťou väčšieho spoločenstva, ktoré ho potrebuje a ktoré aj vy, mladí, potrebujete.

A tomuto veľmi dobre rozumeli svätí. Myslím napríklad na dona Bosca, ktorý nešiel hľadať mladých niekam ďaleko. (*Aplauz*) Vidím, že sú tu takí, čo majú radi dona Bosca, potlesk! Don Bosco nešiel hľadať mladých niekam ďaleko alebo na zvláštne miesto, jednoducho sa naučil hľadiť na všetko, čo sa dialo v meste Božími očami, a tak sa k nemu nahrnuli stovky detí a mladých, opustených bez vzdelania, bez práce a bez pomocnej ruky spoločenstva. Mnohí žili v tom istom meste a týchto mladých kritizovali, no nevedeli sa na nich pozeráť Božími očami. A na mladých treba hľadiť Božími očami. A don Bosco to dokázal a odvážil sa

urobiť prvý krok: prijal život tak, ako prichádza. A vychádzajúc z toho, nebál sa ani druhého kroku: vytvoriť s nimi spoločenstvo, rodinu, kde by sa cez prácu a štúdium cítili byť milovaní. *Dať im korene, ktorých sa mohli držať, aby mohli prísť do neba.* Aby mohli byť v spoločnosti niekým. Dať im korene, aby sa zachytili a nezrazil ich prvý vietor, ktorý príde. Takto konal don Bosco, takto konali svätí, takto konajú spoločenstvá, ktoré vedia hľadiť na mladých Božími očami. Odvážite sa, vy starší, hľadiť na mladých Božími očami?

Myslím na mnohé miesta našej Latinskej Ameriky, kde sa venujú tomu čo sa nazýva *Velká rodina - Kristov domov (Familia grande Hogar de Cristo)*, ktorá sa v rovnakom duchu ako iné strediská snaží prijímať život tak, ako prichádza, v jeho celistvosti a zložitosti, s vedomím, že „aj ten strom dáva nádej, hoc bol státý, znovu vyrazí,

jeho ratolesti neprestanú pučať“ (Jób 14,7).

A vždy je možné „obnoviť sa a vyháňať výhonky“, vždy sa dá znova začať, ak má človek spoločenstvo, teplo domova, kde môže zapustiť korene; domova, ktorý poskytuje nevyhnutnú dôveru a pripraví srdce na objavenie nového obzoru: obzoru milovaného syna či dcéry, toho, ktorého hľadali a našiel sa, a ktorý má určité poslanie. Prostredníctvom konkrétnych ľudských tvárí je Pán medzi nami prítomný. Povedať „áno“ tak ako Mária tomuto príbehu lásky znamená dať svoje „áno“ tomu, že budeme v našich štvrtiach nástrojmi na budovanie cirkevných spoločenstiev, schopných prechádzať ulicami, prijímať a nadväzovať nové vzťahy. Byť „*influencerom*“ v 21. storočí znamená chrániť korene, chrániť všetko to, čo nášmu životu bráni, aby sa stal prchavým oparom, aby sa rozplynul v ničote. Vy starší,

buďte ochrancami toho všetkého, čo nám umožňuje cítiť sa súčasťou jeden druhého. Ochrancami všetkého, čo nám dáva cítiť spolupatričnosť.

Toto prežila Nirmeen na SDM v Krakove. Stretla sa so živým, radostným spoločenstvom, ktoré jej vyšlo v ústrety, dalo jej pocítiť že je jeho súčasťou, že má svoju identitu, a umožnilo jej zažiť radosť zo stretnutia s Ježišom Kristom.

Nirmeen sa vyhýbala Ježišovi.

Vyhýbala sa mu, držala si odstup, až kým jej niekto neumožnil vidieť korene. Dal jej spolupatričnosť a toto spoločenstvo ju oduševnilo dať sa na tú cestu, o ktorej nám porozprávala.

Jeden latinskoamerický svätý sa raz spýtal: „Pokrok spoločnosti spočíva len v tom, aby sme vlastnili najmodernejšie auto alebo najnovšiu technickú vymoženosť? V tomto spočíva celá veľkosť človeka? Iba kvôli tomuto žijeme?“ (porov. Sv.

Alberto Hurtado, *Rozjímanie Velkého týždňa pre mladých*, 1946). Ja sa pýtam vás mladých: Túžite po takejto veľkosti? Alebo nie? (*Odpovedajú: Nie!*) - Ste neistí... Dobre tu nepočuť, čo sa deje? -(Nie!) – Veľkosť nie je iba mať najnovší model auta alebo si kúpiť najmodernejšiu techniku čo je na trhu. Vy ste stvorení pre niečo väčšie!

Mária to pochopila a povedala: Nech sa stane! Erika a Rogelio to pochopili a povedali: Staň sa! Alfredo to pochopil a povedal: Nech sa stane! Nirmeen to pochopila a povedala: Nech sa stane! Počuli sme to tu. Priatelia, pýtam sa vás: ste pripravení povedať „áno“? Evanjelium nás učí, že svet nebude lepší tým, že tu bude menej chorých, slabých, krehkých či starých, o ktorých sa treba starať, dokonca ani tým, že tu bude menej hriešnikov. Svet bude lepší vtedy, keď tu bude viac ľudí, ako títo priatelia, čo sa nám

prihovorili, takých, ktorí budú ochotní a odvážia sa priviesť na svet zajtrajšok a veriť v premieňajúcu silu Božej lásky. Chcete byť *influencermi* ako Mária, ktorá mala odvahu povedať „Staň sa?“ Iba láska nás robí ľudskejšími, nie ruvačky, nie šikanovanie, len láska nás robí plnšími. Všetko ostatné sú dobré, no prázdne placebá.

O chvíľu sa stretneme so živým Ježišom v Eucharistii. Určite mu budete mať veľa čo povedať, porozprávať mu o rôznych situáciách svojho života, svojich rodín a krajín.

Keď budete pred Ježišom stáť tvárou v tvár, nebojte sa mu otvoriť svoje srdce, aby sa nanovo rozohorelo ohňom jeho lásky, ktorá vás povzbudí objať život so všetkou jeho krehkosťou a nedostatkami, ale aj v celej jeho veľkosti a nádhere. Nech vám Ježiš pomáha objavovať krásu toho, že žijete a ste bdelí. Živí a bdelí.

Nebojte sa povedať mu, že aj vy chcete mať účasť na jeho dejinách lásky vo svete, že ste stvorení pre čosi „viac“!

Priatelia, prosím vás tiež o to, aby ste sa tvárou v tvár Ježišovi modlili aj za mňa, aby som ani ja nemal strach objať život, aby som bol schopný chrániť korene, a aby som povedal ako Mária: „Nech sa mi stane podľa tvojho slova!“

(Preklad: Slovenská redakcia VR v spolupráci s TV LUX) -ak, jb-

---

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/sk-sk/article/prihovor-svateho-otca-mladym-pri-vigilii-v-paname-maria-jebozi-influencer/> (26.03.2025)